

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Εξ ονόματος της
Πολιτικής Επιτροπής:

ΕΙΝΑΙ σκόπιμο να διευκρινιστεί ότι η παρούσα έκθεση, μολοντί επισήμως αφορά μια συγκεκριμένη άποψη της πολιτικής για την ασφάλεια στην Ευρώπη, αγγίζει, στην πραγματικότητα, την ίδια την ουσία του προβλήματος. Μια πολιτική για την ασφάλεια στην Ευρώπη είναι κυρίως πολιτικό πρόβλημα και δεν μπορεί παρά να θεμελιώνεται σε ένα σύστημα εγγυήσεων που θα παρέχουν μεγαλύτερη σταθερότητα και βεβαιότητα από τις αμυγώς στρατιωτικές εγγυήσεις. Ένα σύστημα δηλαδή που προϋποθέτει την κυριαρχία της πολιτικής επί των όπλων, που αντιμετώπιζει, με άλλα λόγια, τα όπλα σε ένα γενικότερο πλαίσιο πολιτικών σχέσεων και ενεργειών. Για το λόγο αυτό, η ασφάλεια μπορεί να στηρίζεται μόνο σε μια ισορροπία που δεν περιορίζεται αποκλειστικά στις σχέσεις των στρατιωτικών δυνάμεων, αλλά θεμελιώνεται στην ανάπτυξη ενός πολιτικού διαλόγου που μπορεί να συμβάλει στον περιορισμό και, ενδεχομένως, στην απάλειψη των διαφορών.

Εξάλλου, η δημιουργία, εκ μέρους των δύο υπερδυνάμεων, στρατιωτικών οπλοστασίων τεραστίων διαστάσεων και ουσιαστικά ισοδύναμων μεταξύ τους, αντιπροσωπεύει πλέον μια στρατιωτική πραγματικότητα που δύσκολα μπορεί να ξεπεραστεί. Δεν συντρέχουν σήμερα, αλλά ούτε και αύριο θα συντρέχουν, οι προϋποθέσεις για τη μονόπλευρη εδραίωση της ασφάλειας. Η ασφάλεια μπορεί να εδραιωθεί μόνο με βάση την αμοιβαιότητα και την αλληλεξάρτηση.

Το κυριότερο εμπόδιο στην υλοποίηση μιας πολιτικής για την ασφάλεια στην Ευρώπη είναι η διαδικασία στρατιωτικοποίησης των πολιτικών σχέσεων μεταξύ Ανατολής και Δύσης, που τα τελευταία χρόνια ενδυναμώθηκε και επεκτάθηκε. Επ' αυτού σημαντικό ρόλο διαδραμάτισε, εκτός από την εσφαλμένη αντίληψη περί ασφάλειας (περισσότερα όπλα = μεγαλύτερη ασφάλεια), ο μανιχαϊστικός τρόπος θεώρησης των διεθνών σχέσεων εκ μέρους των δύο υπερδυνάμεων (αφ' ενός το καλύτερο δυνατόν και αφ' ετέρου το χειρότερο δυνατόν)

και, κυρίως, η διαίρεση της Ευρώπης σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, που συχνά δεν επικοινωνούν μεταξύ τους.

Η ασφάλεια της Ευρώπης, μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, οργανώθηκε πράγματι γύρω από τους δύο παγιωμένους πλέον συμμαχικούς συνασπισμούς. Αυτή η διαίρεση είχε πολλές αρνητικές συνέπειες και στάθηκε αφορμή να δημιουργηθεί μια κατάσταση αυξημένης έντασης και κινδύνου, που έγινε δραματικότερη με την αύξηση και την τελειοποίηση των επιθετικών όπλων, τα οποία, εκ των πραγμάτων, έχουν ξεφύγει από τον ανθρώπινο έλεγχο - είναι πλέον ανεξέλεγκτα. Η ανάγκη να καταργηθούν οι συνασπισμοί και να δημιουργηθεί στην ήπειρό μας ένα σύστημα συλλογικής ασφάλειας που να βασίζεται στην ειρήνη, στον αφοπλισμό και στη συνεργασία με βάση την ισότητα και την ανεξαρτησία όλων των κρατών, αποτελεί, κατά συνέπεια, στόχο που ενδιαφέρει όλους και η υλοποίησή του πρέπει να επιδιωχθεί με σταθερότητα και αποφασιστικότητα.

Είναι προφανές ότι οι συνασπισμοί είναι πλέον δεδομένοι και ότι η πολιτική και στρατιωτική ισορροπία στην Ευρώπη στηρίζεται στους άξονές τους. Η ισορροπία αυτή δεν μπορεί να διαταραχθεί ξαφνικά χωρίς να δημιουργηθούν επικίνδυνα κενά στις διεθνείς σχέσεις και να ξεσπάσει πολιτικοστρατιωτική κρίση με απρόβλεπτες ίσως εξελίξεις. Η κατάργηση των συνασπισμών απαιτεί, κατά συνέπεια, μακρά πολιτική διαδικασία και αποκλείεται να είναι καρπός μονομερών ενεργειών.

Στη φάση της χάραξης μιας πολιτικής για την ασφάλεια στην Ευρώπη, σκόπιμο είναι να ληφθούν υπόψη δύο πρακτικές, τρόπον τινά, προϋποθέσεις: (α) η συνειδητοποίηση ότι πρόκειται για μακροχρόνια

Εισηγητής
CARLO A. GALLUZZI

διαδικασία, η πρόοδος της οποίας δεν μπορεί παρά να είναι σταδιακή, (β) ότι η Ευρώπη, όπως άλλωστε και η ΕΟΚ, βασίζεται στον πλουραλισμό και την πολυμορφία, μέσα στην οποία συνυπάρχουν διαφορετικές αντιλήψεις ακόμα και σε ό,τι αφορά τα προβλήματα της ασφάλειας. Το γεγονός αυτό προϋποθέτει πλήρη επίγνωση των δυσχερειών που πρέπει να ξεπεραστούν, και τη διεξαγωγή υπομονετικής έρευνας για τον εντοπισμό των κοινών συμφερόντων και των συγκλινουσών απόψεων, με στόχο τη χάραξη, βάσει των σημείων αυτών, μιας κοινής πολιτικής για την ασφάλεια.

Από τα προαναφερθέντα είναι προφανές ότι, παρόλο που τα συμφέροντα στην Ευρώπη δεν συμπέτουν πάντοτε - ακόμη και σε ό,τι αφορά τα προβλήματα της ασφάλειας και της άμυνας - με εκείνα των Αμερικανών συμμάχων, μια πολιτική για την ασφάλεια στην Ευρώπη εκτός Ατλαντικής Συμμαχίας είναι αδύνατη και ανεφάρμοστη. Αυτό δεν σημαίνει ότι η Ατλαντική Συμμαχία είναι ταμπού και ότι οι αποφάσεις του ισχυρότερου συμμάχου πρέπει να γίνονται δεκτές αδιαμαρτύρητα, αλλά, αντιθέτως, ότι πρέπει να θεωρείται ως συμμαχία μεταξύ ίσων εταίρων και να απορρίπτεται κάθε τάση μετατροπής της Ατλαντικής Συμμαχίας «σε οκλιμένο χέρι» της αμερικανικής ηγεμονίας στη Δυτική Ευρώπη.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη βαρύτητα στην Ευρώπη, όσον αφορά τις πολιτικοστρατιωτικές επιλογές της συμμαχίας, και να απαιτηθεί ο σεβασμός των θεμελιωδών αρχών της συμμαχίας, οι οποίες μνημονεύθηκαν κατά τη σύστασή της στην πασίγνωστη πλέον «έκθεση Hagmeel», η οποία ανέφερε ως προϋπόθεση της συμφωνίας τη χάραξη μιας πολιτικής για την άμυνα και την ύφεση, με ταυτόχρονο καθορισμό του αυστηρά αμυντικού χαρακτήρα του γεωγραφικού πεδίου εφαρμογής της.

Στο πλαίσιο αυτό και με σεβασμό στις ως άνω αρχές, είναι ανάγκη να εξεταστούν οι κυριότερες ευθύνες που πρέπει να ανα-

λάβει η Ευρώπη για την άμυνά της, τις οποίες ζήτησε και εξακολουθεί να ζητά το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σε πολυάριθμα ψηφίσματα και θέσεις, που έλαβε κατά καιρούς. Το νέο σχέδιο για την Ευρωπαϊκή Ένωση που ενέκρινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, θέτοντας τις βάσεις για μια γνήσια ένωση της Ευρώπης, αποτελεί το σημαντικότερο όργανο στη χάραξη μιας ευρωπαϊκής πολιτικής για την ασφάλεια. Μετά τις αποφάσεις της διακυβερνητικής διάσκεψης, οι οποίες, κατά μεγάλο μέρος, υιοθέτησαν τις συζητήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, θα ήταν πρόσφορο η συνέλευση του Στρασβούργου να επαναλάβει τις δραστηριότητές της για την προώθηση της διαδικασίας της πολιτικής ολοκλήρωσης της Ευρώπης. Εν τω μεταξύ, χρησιμοποιώντας το πλαίσιο που η ίδια η Διάσκεψη του Λουξεμβούργου δημιούργησε, μπορούν να πραγματοποιηθούν σημαντικά βήματα προς την κατεύθυνση της χάραξης μιας κοινής πολιτικής για την ασφάλεια.

Για το λόγο αυτό έχει μεγάλη σημασία κατά πόσον είναι ικανή η Ευρώπη να υλοποιήσει μια καρποφόρο συνεργασία μεταξύ των κρατών-μελών, όσον αφορά ορισμένες επιλογές στρατιωτικής και εξωτερικής πολιτικής και, ειδικότερα:

- Ανάπτυξη της οικονομικής συνεργασίας μεταξύ Ανατολής και Δύσης, με την ενίσχυση της αλληλεξάρτησης και τη δημιουργία πλέγματος κοινών συμφερόντων.
- Επέκταση και ενδυνάμωση των σχέσεων συνεργασίας και χορήγησης αναπτυξιακής βοήθειας στις χώρες ΑΚΕ.
- Λήψη συγκεκριμένων μέτρων για τον πυρηνικό και συμβατικό αφοπλισμό και την απομάκρυνση των πυρηνικών όπλων από τα σημεία του ευρωπαϊκού εδάφους στα οποία ο κίνδυνος ταχείας χρησιμοποίησής τους (ακόμα και λόγω εγγύτητας με τις αντίστοιχες εγκαταστάσεις) είναι ιδιαίτερα αυξημένος.

Ιδιαίτερη σημασία για μια ευρωπαϊκή πολιτική για την ασφάλεια έχει και η ασφάλεια της Μεσογείου. Η προσπάθεια να μεταβληθεί αυτή η περιοχή σε χώρο ειρήνης και συνεργασίας μπορεί να ευοδωθεί μόνο εάν υπάρξει επιτυχής συνδυασμός των οικονομικών και πολιτικών παραγόντων και δοθεί ώθηση σε μια γενική μεσογειακή πολιτική: η οποία θα αντιμετωπίζει τα προβλήματα της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης της περιοχής με την καθιέρωση ευρείας οικονομικής, βιομηχανικής και εμπορικής συνεργασίας, και με τη δρομολόγηση μιας χρηματοπιστωτικής πολιτικής που θα βοηθά την ανάπτυξη (δάνεια και επενδύσεις) και θα συμβάλλει πραγματικά στην επίλυση των οξύτερων πολιτικών προβλημάτων (κυρίως του Παλαιστινιακού),

καταπολεμώντας την τρομοκρατία στις ρίζες της και ευνοώντας τις μεταβολές, χωρίς να σπληραίνουν και οι θέσεις που έχουν ληφθεί. Αυτό απαιτεί την αναθέρμανση, για την περιοχή αυτή, μιας ευρωπαϊκής πολιτικής πρωτοβουλίας, την ενδυνάμωση της πολιτικής συνεργασίας, ειδικότερα μετά την προσχώρηση της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, και την εντατικοποίηση του ρόλου της διαμεσολάβησης παράλληλα με την αναθέρμανση του ευρωπαϊκού διαλόγου. Η εντατικοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ θα μπορούσε να βοηθήσει να παραμεριστεί η αδιαλλαξία και να αρθούν τα αδιέξοδα.

Αναμφισβήτητη σημασία για την ευρωπαϊκή πολιτική για την ασφάλεια έχει η επανάλυση των επαφών μεταξύ ΕΟΚ και ΚΟΜΕΚΟΝ με στόχο την αμοιβαία αναγνώριση, που πηγάζει μέσα από τη διαπίστωση των διαφορών που έχουν οι δύο πλευρές. Το γεγονός αυτό αποτελεί παράγοντα μεγάλης σημασίας, που αξίζει να ενθαρρυνθεί και πρέπει να αντιμετωπίζεται όχι ως περιορισμός ή τροχοπέδη, αλλά ως παράγοντας ελευθέρωσης και ανάπτυξης των διμερών σχέσεων μεταξύ των κρατών της Δυτικής και της Ανατολικής Ευρώπης. Εκτός από την ευεργετική τους επίδραση στον πολιτικό διάλογο και την οικονομική συνεργασία, θα συνέβαλλαν στην ευρύτερη ανταλλαγή τεχνικοεπιστημονικών πληροφοριών και στο ξεπέρασμα των παράλογων και αναχρονιστικών περιορισμών, όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις σοβαρών πυρηνικών ατυχημάτων ή στις δοκιμές νέων όπλων.

Για να μπορέσει ωστόσο μια πολιτική για την ασφάλεια στην Ευρώπη να μετουσιωθεί από διαπίστωση γενικού χαρακτήρα σε συγκεκριμένη πράξη, χρειάζεται να εφοδιαστεί με κατάλληλα μέσα που θα επιτρέψουν την υλοποίησή της.

Το πρόβλημα αυτό αντιμετωπίστηκε από το άρθρο 68 του νέου Σχεδίου Συνθήκης που ενέκρινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τον Φεβρουάριο 1984, και που έχει ήδη ενσωματωθεί στην Επίσημη Διακήρυξη σχετικά με την Ευρωπαϊκή Ένωση, την οποία προσυπέγραψαν οι αρχηγοί κρατών και κυβερνήσεων, κατά τη διάρκεια της Διάσκεψης Κορυφής της Στουτγάρδης τον Ιούνιο 1983. Παρότι συνοπτική, σε σχέση με τις ανάγκες που υπάρχουν, η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στη διακήρυξη αυτή σχετικά με τις απαιτήσεις «... ενός συντονισμού των θέσεων των κρατών-μελών όσον αφορά τις πολιτικές πτυχές της ασφάλειας...», ήταν και θα εξακολουθήσει να είναι επιδεκτική νέων εξελίξεων.

Το κυριότερο εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί, για να μεταβληθούν τα λόγια σε πράξεις, αλλά και να υλοποιηθεί η πολιτική για την ασφάλεια στην Ευρώπη, παραμένει ο έμπρακτος διαχωρισμός των τεχνικοστρατιωτικών πλευρών, που σήμερα εμπόδιζαν στην αρμοδιότητα της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης, από το γενικό πολιτικό πλαίσιο που πρεσβεύει η Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Ο προαναφερθείς διαχωρισμός παρακωλύει τη δρομολόγηση εκ μέρους της Ευρώπης των 12 μιας κοινής πολιτικής για την ασφάλεια και δεν επιτρέπει στην Κοινότητα να μετέχει στην Ατλαντική Συμμαχία ως εταίρος σοβαρός και με επίγνωση του ρόλου και των ευθυνών που έχει επωμιστεί. Η ύπαρξη τριών διαφορετικών φόρουμ, που συχνά δεν επικοινωνούν μεταξύ τους (ΔΔΕ - ΕΠΣ - όργανα του ΝΑΤΟ), εμποδίζει πράγματι την Ευρώπη να εκφραστεί ομόφωνα για τα ζητήματα που αφορούν τόσο την εξωτερική πολιτική όσο και την ασφάλεια, εξασθενίζοντας και, σε ορισμένες περιπτώσεις, καθιστώντας κυριολε-

κτικά μάταιες τις σημαντικές θέσεις, κοινές και αυτόνομες, που συχνά λαμβάνει η Κοινότητα στο πλαίσιο των σχέσεών της και στον διεθνή πολιτικό στίβο.

Θα ήταν, κατά συνέπεια, σκόπιμο, παράλληλα με την αναζωογόνηση της ΔΕΕ και την ανάπτυξη της κοινοτικής πολιτικής συνεργασίας, να επιτευχθεί προσέγγιση μεταξύ Κοινότητας και Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να εξασφαλιστεί με τη συνεργασία των προεδριών των δύο κοινοβουλευτικών σωμάτων (Συνέλευση της ΔΕΕ και Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) και των εκάστοτε προεδριών της ΕΠΣ και της ΔΕΕ. Με τον τρόπο αυτό, εκτός από την ενίσχυση της διαδικασίας για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, θα μπορούσαν να καταβληθούν προσπάθειες (έχοντας υπόψη τη ΔΕΕ, την ΕΠΣ και τα όργανα της Ατλαντικής Συμμαχίας, φορείς που αλληλοσυμπληρώνονται) να επιτευχθεί ο στόχος της αποτελεσματικής συμμετοχής - στο πλαίσιο της Ευρω-Ατλαντικής Συμμαχίας - στον τομέα της άμυνας και της ασφάλειας.

Τα συγκεκριμένα θέματα, επί των ο-

ποιών θα μπορούσε να υπάρξει η προαναφερθείσα συνεργασία μεταξύ Κοινότητας και ΔΕΕ, είναι τα εξής:

- Ζητήματα που αφορούν την ευρωπαϊκή άμυνα.
- Ελεγχόμενος περιορισμός των εξοπλισμών.
- Συμμετοχή στις διασκέψεις της Γενεύης, της Στοκχόλμης και της Βιέννης, και στις θέσεις που πρέπει να ληφθούν όσον αφορά τις προς ανάληψη πρωτοβουλίες και τα προβλήματα του πυρηνικού εξοπλισμού, τα μέτρα για την ενίσχυση της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, και τη μείωση των ενόπλων δυνάμεων και των συστημάτων εξοπλισμού.

- Εξέλιξη των σχέσεων Ανατολής-Δύσης και οι συνέπειές τους στην ευρωπαϊκή ασφάλεια.
- Ρόλος της Ευρώπης στο πλαίσιο της Ατλαντικής Συμμαχίας και οι ενέργειες που απαιτούνται για την αναπροσαρμογή του.
- Επιπτώσεις, για την Ευρώπη, των κρίσεων που ξεσπούν σε άλλες περιοχές του κόσμου.
- Ανάπτυξη της ευρωπαϊκής συνεργασίας στον τομέα των εξοπλισμών.

Σημαντικοί, εκτός από τις θεσμικές πτυχές τους, είναι και οι δεσμοί με την κοινή γνώμη και ειδικότερα με τις νεανικές μάζες, που έδωσαν και εξακολουθούν να δίνουν μεγάλη ώθηση στα κινήματα για την ειρήνη, την εθνική ανεξαρτησία, την ελευθερία και το σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και τα άμεσα ενδιαφερόμενα όργανά του (Πολιτική Επιτροπή, Επιτροπή για την Ασφάλεια κ.λπ.) μπορούν και πρέπει να καθιερώσουν μια ζωντανή και εποικοδομητική σχέση μαζί τους, ούτως ώστε να γίνονται αποδέκτες των απόψεων εκατομμυρίων Ευρωπαίων, οι οποίοι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αναπτύσσουν δραστηριότητα στους αγώνες για την ειρήνη και την ελευθερία, μερμινώντας ώστε η θετική αυτή ενέργεια να μην παραμένει στο στάδιο της στείρας διαμαρτυρίας ή να χρησιμοποιηθεί για απώτερους σκοπούς, αλλά να βρει την ιδανική πολιτική της έκφραση που θα επιτρέψει να επηρεαστεί η διεθνής πολιτική κατάσταση από τις λαϊκές δυνάμεις που την αντιπροσωπεύουν.

Το ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

Α'. Εκτιμώντας ότι η ασφάλεια πρέπει να βασίζεται σε ένα σύστημα παροχής εγγυήσεων, οι οποίες θα είναι σταθερότερες από τις αμυγώς στρατιωτικές.

Β'. Εκτιμώντας ότι αναντιληπτή προϋπόθεση για οποιαδήποτε πολιτική που αφορά την ασφάλεια εξακολουθεί να είναι η ισορροπία των δυνάμεων.

Γ'. Εκτιμώντας ότι η διαίρεση της Ευρώπης οδήγησε στη δημιουργία δύο ανταγωνιστικών συμμαχικών συστημάτων και είχε ως αποτέλεσμα τον υπερεξοπλισμό Ανατολικής και Δυτικής Ευρώπης.

Δ'. Έχοντας υπόψη ότι, παρά τη ζωτική σημασία την οποία έχει για ολόκληρη την Ευρώπη η κατάργηση του συστήματος των αντιμαχόμενων συνασπισμών, αυτό θα απαιτήσει αρκετό χρόνο και δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί με μονομερή δράση.

Ε'. Έχοντας υπόψη ότι η Ευρώπη και η ίδια η Ευρωπαϊκή Κοινότητα βασίζονται στον πλουραλισμό και ότι αυτή η πολυμορφία πρέπει να ληφθεί υπόψη στο στάδιο

του καθορισμού μιας πολιτικής για την ασφάλεια στην Ευρώπη.

ΣΤ'. Εκτιμώντας ωστόσο την ανάγκη εντοπισμού, ακόμη και μέσα από τη βασική ενότητα και τις υφιστάμενες συγκεκριμένες διαφορές μεταξύ των Δώδεκα, των κοινών σημείων για την αξιολόγηση και τις πρωτοβουλίες στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής και της ασφάλειας των κρατών-μελών.

Ζ'. Έχοντας υπόψη ότι δεν μπορεί να προταθεί μια ευρωπαϊκή πολιτική για την ασφάλεια έξω από τα πλαίσια της Ατλαντικής Συμμαχίας, αλλά ότι τα κοινοτικά συμφέροντα, ακόμη και σε θέματα ασφάλειας, δεν συμπέττον απαραίτητα με τα συμφέροντα των Αμερικανών συμμάχων.

Η'. Εκτιμώντας, κατά συνέπεια, ότι η συμβολή και η φωνή της Δυτικής Ευρώπης στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ πρέπει να ενισχυθούν.

Θ'. Θεωρώντας ότι η ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη θα πρέπει να εκτιμηθεί στο σύνολό της (πυρηνικά όπλα κάθε βλη-

νεκούς, συμβατικά και χημικά όπλα) και ότι οι εξελίξεις που σημειώθηκαν στην ευρωπαϊκή και παγκόσμια πολιτική καθιστούν απαραίτητο τον προβληματισμό ως προς το ρόλο που καλείται να διαδραματίσει η Κοινότητα σε διεθνές επίπεδο, καθώς και ως προς τις στρατηγικές και πολιτικές επιλογές της.

Ι'. Έχοντας υπόψη ότι θα πρέπει να εξεταστεί με ιδιαίτερη προσοχή η απειλή που εγκυμονούν για την ασφάλεια και την ειρήνη η ανισορροπία Βορρά-Νότου και, κυρίως, τα εκατομμύρια των ατόμων που υποσιτίζονται ή είναι καταδικασμένα να πεθάνουν από την πείνα.

ΙΑ'. Εκτιμώντας ότι η επικείμενη συμφωνία για την κατάργηση των πυρηνικών όπλων μέσου βληνεκούς (INF) αποτελεί σημαντικό βήμα στην ιστορία των διαπραγματεύσεων για τον αφοπλισμό, το οποίο συγχρόνως εκφράζει την υποχρέωση της Ευρώπης να αναλάβει μεγαλύτερες ευθύνες

όσον αφορά την ίδια την ασφάλεια.

ΙΒ'. Έχοντας υπόψη το ρόλο και τις αρμοδιότητες της ΔΕΕ (Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης) στον τομέα της άμυνας και στην πολιτική που αφορά την ασφάλεια.

ΙΓ'. Λαμβάνοντας υπόψη τη θετική έκβαση της Διάσκεψης της Στοκχόλμης και την πορεία της Διάσκεψης της Βιέννης.

ΙΔ'. Έχοντας υπόψη τα συμπεράσματα της Διάσκεψης Κορυφής της Στοντγάρδης τον Ιούνιο 1983, τις διατάξεις της Ενιαίας Πράξης της 17ης Φεβρουαρίου 1986 που προβλέπονται στο άρθρο 30, και ειδικότερα στο σημείο 6 που αφορά την ασφάλεια, καθώς και τα συμπεράσματα της κυβερνητικής διάσκεψης του Λουξεμβούργου τον Ιανουάριο 1985.

ΙΕ'. Λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του Τρίτου Τίτλου της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Πράξης, που αφορούν την εξωτερική πολιτική και την πολιτική για την ασφάλεια, τα κράτη-μέλη της Κοινότητας:

- πρέπει να διαμορφώσουν και να εφαρμόσουν από κοινού μια ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική
- είναι διατεθειμένα να εναρμονίσουν τις θέσεις τους σε ό,τι αφορά τις πολιτικές και οικονομικές διαστάσεις της ασφάλειας
- είναι αποφασισμένα να διασφαλίσουν τους απαραίτητους για την ασφάλειά τους τεχνολογικούς και βιομηχανικούς όρους, και θα ενεργήσουν προς αυτή την κατεύθυνση, σε όσες περιπτώσεις κρίνεται αναγκαίο, στα πλαίσια των αρμόδιων θεσμικών οργάνων.

Ι. Είναι πεπεισμένο ότι:

1. Η ευρωπαϊκή πολιτική για την ασφάλεια πρέπει να στηρίζεται στην ταυτόχρονη ενδυνάμωση μιας πολιτικής για την άμυνα και την ύφεση, με πνεύμα σεβασμού της πολιτικής, πολιτιστικής και ιστορικής ποικιλομορφίας των δώδεκα κρατών-μελών, αλλά και αναζητώντας πάντοτε την ενίσχυση της ενότητάς τους.

2. Οι ελκρινείς φιλικές σχέσεις μεταξύ των κρατών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής πρέπει να στηρίζονται στη γνήσια συνεργασία και στη διαρκή διαβούλευση επί των μεζόνων διεθνών θεμάτων.

3. Η Ευρώπη έχει συμφέρον, λαμβανομένης υπόψη της νέας κατάστασης μεταξύ Δύσης και Ανατολής όσον αφορά τη διπλή μηδενική επιλογή, να εξασφαλίσει με μεγαλύτερη αυτονομία την ασφάλεια και την άμυνά της. Θα ήταν σκόπιμο να ληφθεί υπόψη η δέσμευση ως προς τις συνομιλίες, προκειμένου να θεσπιστούν, στο πλαίσιο της Πολιτικής Συνεργασίας ή συμπληρωματικά προς αυτήν, μηχανισμοί για μια συνεχώς στενότερη συνεργασία στον τομέα της άμυνας.

4. Τα κράτη-μέλη της ΕΟΚ, που δρουν στο πλαίσιο της Πολιτικής Συνεργασίας, πρέπει να έχουν ενεργότερη συμμετοχή στο διάλογο Ανατολής-Δύσης για τον έλεγχο των εξοπλισμών καθώς και στις σημερινές διαπραγματεύσεις της Γενεύης για τον αποκλισημό, και επιπλέον στην εφαρμογή αποτελεσματικών μέτρων για την εκ των υστέρων ειοπτεία των συμφωνιών, στις οποίες είναι δυνατόν να καταλήξουν ο εν λόγω διάλογος και οι διαπραγματεύσεις.

5. Η αναγκαία στρατιωτική ισορροπία μεταξύ Ανατολής και Δύσης πρέπει να αντιμετωπίζεται ως αναπόσπαστο τμήμα μιας πολιτικής για την ασφάλεια, με στόχο τη μείωση των πυρηνικών όπλων, την απαγόρευση παραγωγής και χρησιμοποίησης χημικών και βακτηριολογικών όπλων, καθώς και μια πραγματική ισοδυναμία όσον αφορά τους συμβατικούς εξοπλισμούς.

6. Οι Δώδεκα πρέπει να καταβάλουν προσπάθεια για τη δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης μεταξύ Ανατολής και Δύσης, απαιτώντας από τις δύο υπερδυνάμεις την τήρηση των ισχυουσών συνθηκών σε θέματα αποκλισημού και ελέγχου των εξοπλισμών, τη διάδοση των πληροφοριών για τον υπάρχοντα πυρηνικό εξοπλισμό (στρατιωτικό και μη) και την εγκατάλειψη των δοκιμών και της θέσης σε λειτουργία νέων όπλων.

7. Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι σε θέση να επεξεργαστεί και να υιοθετήσει, το ταχύτερο δυνατόν, κοινά κριτήρια και μέτρα ελέγχου σχετικά με τις πωλήσεις όπλων σε τρίτες χώρες.

8. Είναι απαραίτητο να ενδυναμωθεί η πολιτική, οικονομική και πολιτιστική συνεργασία μεταξύ των διάφορων τμημάτων της Ευρώπης, με βάση την πλήρη εφαρμογή των διατάξεων της Τελικής Πράξης του Ελσίνκι. Επίσης, οι σχέσεις μεταξύ ΕΟΚ και ΚΟΜΕΚΟΝ και των ευρωπαϊκών κρατών-μελών της δεν πρέπει να θεωρούνται ως περιορισμός ή απαγόρευση των διμερών σχέσεων μεταξύ των χωρών της Δυτικής και της Ανατολικής Ευρώπης, αλλά ως κίνητρο για την ανάπτυξή τους.

9. Οι συναντήσεις μεταξύ των ανθρώπων, καθώς επίσης η ανταλλαγή πληροφοριών και απόψεων στο πλαίσιο των σχέσεων Ανατολής-Δύσης, αποτελούν σημαντική συμβολή στην οικοδόμηση εμπιστοσύνης.

10. Στη Μεσόγειο, η Ευρωπαϊκή Κοινότητα πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση να συμβάλει στην εδραίωση της ειρήνης, να μειώσει τους εξοπλισμούς στην περιοχή, να ενισχύσει την ασφάλεια, να διαλύσει τις εντάσεις, να αναπτύξει τη συνεργασία και να καθορίσει μια σύνολη μεσογειακή πολιτική, συμβάλλοντας ενεργά στην επίλυση των πολιτικών προβλημάτων της περιοχής και καταπολεμώντας αποφασιστικά την τρομοκρατία.

11. Κατά την ανάληψη δράσεων εκ μέρους μεμονωμένων κρατών-μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, όπως συμβαίνει σήμερα στην περιοχή του Κόλπου, είναι αναγκαίος ο συντονισμός των ενεργειών.

12. Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα πρέπει να υποστηρίξει τις προσπάθειες που καταβάλλονται για τη σύγκληση διεθνούς διάσκεψης για την ειρήνη στη Μέση και την Εγγύς Ανατολή, και να συνδράμει όλες τις δυνάμεις που από κάθε κατεύθυνση επιζητούν την εξεύρεση ειρηνικής λύσης των σοβαρών και φλεγόντων προβλημάτων της μεσανατολικής περιοχής.

13. Η επανάληψη του ευρωπαϊκού διαλόγου και η εμβάθυνση των πολιτικών σχέσεων με το Ισραήλ, στο πλαίσιο της ρητής αναγνώρισης του δικαιώματος του κράτους του Ισραήλ να υπάρχει, του δικαιώματος του παλαιστινιακού λαού για αυτοδιάθεση και του δικαιώματος όλων των λαών να ζουν ειρηνικά και να έχουν ασφαλή και εγγυημένα σύνορα, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την υπέρβαση των εκατέρωθεν ενστάσεων και αρνήσεων.

14. Είναι απαραίτητο, προκειμένου η ευρωπαϊκή πολιτική για την ασφάλεια να μπορέσει να λάβει συγκεκριμένο περιεχόμενο, να παρακαμφθεί η διάκριση μεταξύ τεχνικοστρατιωτικών πτυχών (αρμοδιότητας της ΔΕΕ) και συνολικού πολιτικού πλαισίου (που οριοθετείται από την Ευρωπαϊκή Πολιτική Συνεργασία).

15. Η Ευρωπαϊκή Πολιτική Συνεργασία στον τομέα της ασφάλειας πρέπει να επικεντρώνεται σε συγκεκριμένα ζητήματα και θέματα όπως:

- ολοκλήρωση των αναγκαίων πολιτικών, στρατιωτικών, βιομηχανικών και τεχνικών μέσων που θα εγγυώνται την ασφάλεια των μετεχουσών χωρών
- πολιτικοστρατιωτικές συνέπειες των κρίσεων που εκδηλώνονται σε διάφορα μέρη του κόσμου
- πολιτική πρωτοβουλία σε προβλήματα αφοπλισμού
- συνεργασία όσον αφορά την πολιτική για την προμήθεια όπλων και την πολιτική για την τυποποίηση οπλικών συστημάτων.

16. Είναι απαραίτητη η πλήρης ενημέρωση των πολιτών της Κοινότητας για την ανάγκη ύπαρξης αποτελεσματικής πολιτικής στον τομέα της ασφάλειας, καθώς επίσης η έναρξη δυναμικού διαλόγου μεταξύ των ενδιαφερόμενων μερών.

II. Αναθέτει στον Πρόεδρό του να διαβίβει το παρόν ψήφισμα στο Συμβούλιο, την Επιτροπή, τις κυβερνήσεις των κρατών-μελών, τους υπουργούς Εξωτερικών, που συνέρχονται στο πλαίσιο της Πολιτικής Συνεργασίας, και στο Προεδρείο της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης της ΔΕΕ.